

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на раздел V към глава III от ЗАНН. Образувано е по жалба на М. О. И. срещу НП № 22-4332-011754 от 27.06.2022 г., издадено от Гергана Владимирова Борисова, началник група в ОПП - СДВР, с което на жалбоподателя за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП са наложени административни наказания глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца. От страна на въззивника Иванов се излагат аргументи в смисъл за наличие на смекчаващи обстоятелства, като се иска отмяна, респективно намаляване, на наказанието лишаване от право. Административно-наказващият орган не излага становище.

Установява се от съответните приложени заповеди и удостоверение надлежното оправомощаване с писмена (и подписана) заповед от министъра на вътрешните работи на актосъставителя и наказващия орган за съставяне на АУАН, респективно за издаване на НП, за нарушения по ЗДвП, предвид което актът и постановлението изхождат от надлежно оправомощени длъжностни лица (виж чл. 189, ал. 1 и ал. 12 вр. чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП!). От останалите писмени доказателствени материали (ангажирането и на гласни не е задължително – арг. от чл. 14, ал. 2 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН, нито в случая е необходимо за разкриване на обективната истина) се установява описаната в НП фактическа обстановка, към която съдът препраща (по този начин се излага установената от настоящата съдебна инстанция фактическа обстановка в съответната ѝ част, като се препраща към нещо, с което страните са запознати), с изричното уточнение, че валидността на временните регистрационни табели, с които жалбоподателят е управлявал превозното средство, е била изтекла 8 дни преди процесната дата и Милтен Иванов пропуснал този момент (т. е. не управлявал автомобила, съзнавайки така изтеклия срок), както и се установява още това, че срещу същия жалбоподател към процесната дата е имало само едно влязло в сила НП за нарушаване на правилата за движение по пътищата, контролът за чието спазване е възложен на органите на МВР, с дата на влизане в сила през 2010 г., като срещу него не е имало и влезли в сила съдебни актове, с които той да бъде признат за виновен за престъпления, свързани с неспазване на правилата за движението по пътищата и за които да му се наложи наказание лишаване от право да управлява МПС.

При това положение административно нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН е налице (съгласно правната квалификация, дадена от наказващия орган досежно нарушената и приложимата санкционна разпоредби – виж по-горе!), като деянието е извършено при форма на вина непредпазливост, разновидност небрежност, а именно деецът не е предвиждал настъпването на общественонеопасните последици от деянието (изразяващи се в самото управление на МПС, по отношение на което вече не е имало валидна регистрация), но е бил длъжен (по силата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП) и е могъл да ги предвиди (виж чл. 7 вр. чл. 11 от ЗАНН вр. чл. 11, ал. 3 вр. ал. 1 от НК!; ако беше налице умисъл, то деянието щеше да се квалифицира като престъпление, което би изключило търсенето на административно наказателна отговорност – арг. от уредбата по чл. 33 от ЗАНН). Непредпазливостта при липса на изрична законова уредба в противния смисъл се явява форма на вина, при която е налице административно нарушение (съобрази изрично чл. 7, ал. 2 от ЗАНН!). От съществено значение в случая е обстоятелството, че за разлика от други съставомерни по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП хипотези (обичайни за този състав на административно нарушение), органите на МВР са имали все пак информация за това кое лице се явява собственик на съответния автомобил, като просто е бил изтекъл срокът на валидност на табелите. Данните за дисциплината на водача също са отлични. В този ред на мисли, дори при наличие на умисъл в поведението на въззивника (по отношение на факта на изтеклата регистрация), то би се касаело за хипотеза по чл. 9, ал. 2 от НК и деянието не би било престъпно.

Изискуемата за наличие на административно нарушение обществена опасност на деянието, обаче, не е дотам висока, както тази, необходима за да съставлява деянието престъпление,

поради което не е налице хипотеза на изключване на характера на деянието като административно нарушение на базата на чл. 9, ал. 2 от НК вр. чл. 11 от ЗАНН. Отделно, следва да бъде съобразена и разпоредбата на чл. 189з от ЗДвП. Наложеният в случая наказателен съответства на минимума съобразно чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, в който ред на мисли административно-наказващият орган се е съобразил с уредбата по чл. 12 и чл. 27 от ЗАНН; по-нататъшно намаляване на наказанията (включително отмяна или замяна на някое от тях с по-леко) законът не допуска.

При извършената цялостна и служебна проверка по реда на чл. 314 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН съдът не констатира основания за отмяна или за изменение на НП.

Мотивиран от всичко изложено и на основание чл. 63, ал. 9 вр. ал. 2, т. 5 вр. ал. 1 вр. чл. 58д, т. 1 от ЗАНН, съдът